

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31.03.1979, sp. zn. 1 Cz 8/79, ECLI:CZ:NS:1979:1.CZ.8.1979.1

Číslo: 38/1982

Právní věta: V řízení o určení otcovství, které bylo zahájeno podáním žaloby nezletilého dítěte, může matka nezletilého žalobce, jenž je v řízení zastoupen opatrovníkem, podat odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla žaloba o určení otcovství zamítnuta, vstoupí-li současně do řízení o určení otcovství jako vedlejší účastnice.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 31.03.1979

Spisová značka: 1 Cz 8/79

Číslo rozhodnutí: 38

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Odvolání, Řízení před soudem, Účastníci řízení, Určování otcovství

Předpisy: 94/1963 Sb. § 54 99/1963 Sb. § 90

§ 203

§ 93

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 38/1982 sb. rozh.

V řízení o určení otcovství, které bylo zahájeno podáním žaloby nezletilého dítěte, může matka nezletilého žalobce, jenž je v řízení zastoupen opatrovníkem, podat odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, kterým byla žaloba o určení otcovství zamítnuta, vstoupí-li současně do řízení o určení otcovství jako vedlejší účastnice.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 31. 3. 1979, [1 Cz 8/79](#))

Rozsudkem okresního soudu v Olomouci byla zamítnuta žaloba nezletilého Z. N., který se domáhal, aby soud určil, že žalovaný Z. P. je jeho otcem.

Proti tomuto rozsudku podala matka nezletilého žalobce včas odvolání, které krajský soud v Ostravě zamítl usnesením jako odvolání podané osobou neoprávněnou ve smyslu ustanovení § 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR,

tak, že uvedeným usnesením odvolacího soudu byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 54 odst. 1 zák. o rod. může podat žalobu o určení otcovství jak dítě, tak i jeho matka. Podání žaloby jedním z oprávněných nevylučuje, aby druhý z nich vstoupil do řízení jako vedlejší účastník ve smyslu ustanovení § 93 odst. 1 o. s. ř., a to i v řízení před odvolacím soudem.

Odvolací soud v projednávané věci pochybil, když neobjasnil náležitě otázku oprávnění matky k podání odvolání v této věci. Vycházel z nesprávného názoru, že matka podala odvolání za nezletilého, ačkoliv z jeho obsahu vyplývá, že je podala svým jménem. Vzhledem k tomu, že matka nebyla dosud vedlejší účastnicí řízení o určení otcovství a že odvolání nemohla podat za nezletilého, kterého v řízení nezastupovala, bylo třeba ji vyslechnout a náležitě poučit o možnosti vedlejšího účastenství podle ustanovení § 93 o. s. ř., aby pro nedostatek právních znalostí neutrpěla újmu (§ 5 o. s. ř.). Bylo dále namístě se matky dotázat, zda podáním odvolání vlastním jménem mínila současně vstoupit do řízení jako vedlejší účastnice řízení. Bylo nutno přihlédnout k ustanovení § 41 odst. 2 o. s. ř., podle něhož každý úkon účastníka soud posuzuje podle jeho obsahu, i když třeba není správně označen. Tento postup byl tím naléhavější, že vedlejší účastenství matky v řízení o určení otcovství 1) s ohledem na to, že by mohla podat i žalobu, kdyby ji nepodal nezletilý žalobce, přichází v úvahu více než v jiných věcech, když i právní zájem z její strany na výsledku řízení je zřejmý.

Jestliže odvolací soud v této věci takto nepostupoval a zamítl odvolání matky s poukazem na ustanovení § 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř., porušil svým rozhodnutím zákon v ustanoveních § 5, § 6, § 18, § 41 odst. 2, § 93, § 203, § 211 a § 218 odst. 1 písm. b) o. s. ř. v souvislosti s ustanovením § 54 odst. 1 zák. o rod.

1) Srov. k tomu sborník I Nejvyššího soudu ČSSR „Nejvyšší soud o občanském soudním řízení a řízení před státním notářstvím“, SEVT, Praha 1974, str. 62.